

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **N. T. T.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. T. 26, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem AK se sídlem v Praze 2, Helénská 1799/4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2016, čj. OAM-415/ZA-ZA11-HA10-2016

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojil včasnou žalobou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2016, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě namítal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ze strany žalovaného správního orgánu, konkrétně pak §§ 3 a 68, s tím, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 14 a 14a) zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného není dle jeho přesvědčení řádně odůvodněno a nestojí na

řádně zjištěném skutkovém stavu věci. Žaloba uvádí, že žalobce přicestoval do ČR v r. 2007, žije zde jeho manželka, která má upraven trvalý pobyt. Jejich dcera začátkem r. 2016 zemřela, v současné době je manželka žalobce znovu těhotná, žijí spolu ve společné domácnosti. O mezinárodní ochranu žalobce požádal, aby mohl pečovat o svoji rodinu, ve Vietnamu byl pronásledován svými věřiteli. Vycestování do Vietnamu by mu fakticky znemožnilo styk s rodinou, je přesvědčen, že existence rodinného života na zdejším území, ve spojení s obecně špatnou sociální situací ve Vietnamu odůvodňuje udělení doplňkové ochrany. Hodnocení žalobce a jeho azylového příběhu postrádá jakýkoliv prvek vyšetřování a objasňování, žalovaný se odkázal na údajný výlučný důvod žalobce, a to ekonomický motiv, napadené rozhodnutí je v rozporu s mezinárodními závazky ČR ve smyslu § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, a to zejména s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a s čl. 3 a čl. 10 Úmluvy OSN o právech dítěte. Citovaný čl. 8 uvádí, že státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování soukromého a rodinného života zasáhnout kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, žalobce má na zdejším území těhotnou manželku a život bez sebe si oba nedovedou představit. Vycestováním žalobce do Vietnamu by v podstatě došlo k trvalému zpřetrhání rodinných vazeb a následkem by bylo zamezení možností žalobce pečovat o rodinu a tuto i podporovat. Nebyl zohledněn nejlepší zájem dítěte a jeho právo na styk s oběma rodiči dle Úmluvy o právech dítěte. Odkazy na judikaturu, které použil žalovaný, považuje žalobce za nepřiléhavé. Nerespektování rodinného života představuje dle žalobce důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s.r.s., i dle § 78 odst. 1 téhož. V uvedeném smyslu pak žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, čj. 5 Azs 7/2012. Žalobce je dále přesvědčen, že jeho osobní a rodinná situace představuje i důvod pro aplikaci § 14 zákona o azylu, když zde existují důvody, hodné zvláštního zřetele, což správní orgán neshledal. Doplňková ochrana mu pak měla být udělena s ohledem na existenci špatných sociálních podmínek ve Vietnamu, neboť žalobce by po případném návratu do země původu nenašel práci, která by mu zajistila důstojný život a odpovídající bydlení, čímž by byl vystaven extrémní chudobě. Ve Vietnamu žije téměř 21 % z celkové populace v chudobě, na toto upozorňuje i Světová banka ve své zprávě. Společenský propad a chudoba představuje dle žalobce ohrožení vážnou újmou ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve věci písemně vyjádřil dne 12. 10. 2016, uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí, správní orgán zjistil skutečný stav věci žalobce dostatečně, přitom postupoval v souladu jak se zákonem o azylu, tak i správním řádem. V řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je legalizace zdejšího pobytu, svoji vlast opustil v r. 2007 a v ČR získal povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. O toto povolení přišel vlastní trestnou činností, v ČR hodlá zůstat se svými rodinnými příslušníky. Návrat do země původu odmítá z důvodu dluhu z hazardu, který nesplácel. O mezinárodní ochranu žalobce požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z ČR, jediným důvodem je legalizace jeho pobytu na zdejším území, kde hodlá setrvat jednak z ekonomických důvodů, dále pak se svými rodinnými příslušníky. O mezinárodní ochranu požádal až po zadržení policií a rozhodnutí o správním vyhoštění, což nasvědčuje účelovosti jeho žádosti. K námitce o neudělení humanitárního azylu žalovaný uvádí, že situaci žalobce zhodnotil dostatečně, posoudil jeho osobní,

sociální i ekonomickou situaci, zdravotní stav i věk. Zdravotně je žalobce v pořádku, což sám uvedl, k dalším námitkám pak odkazuje žalovaný na dosavadní judikaturu k ust. § 14 zákona o azylu s tím, že na tento azyl není právní nárok a žalovaný je přesvědčen, že situaci žalobce nelze podřadit pod důvody, hodné zvláštního zřetele, když jako jediný důvod je uváděna legalizace pobytu. Závěry svého rozhodnutí považuje žalovaný za dostatečné a srozumitelné. K další námitce žalobce, a to s ohledem na naplnění podmínek § 14a zákona o azylu, uvádí žalovaný, že po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před jejím opuštěním a posouzení hlavních motivů jeho odchodu, i s ohledem na aktuální informační prameny, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu tohoto ustanovení. Na území Vietnamu neprobíhá ani ozbrojený konflikt, který by znamenal vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti a nebyly shledány ani rozpory s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou porušení mezinárodních závazků ČR v situaci neudělení doplňkové ochrany žalobci z důvodů rodinných vztahů, v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011, čj. 4 Az 9/2010, v němž soud stanovil, že v případě, kdy cizí státní příslušník zamýšlí realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu standardních institutů zákona o pobytu cizinců, které jsou součástí právní úpravy právě s tímto cílem, nikoliv se snažit o jejich obcházení. Pokud pak vlastní vinou přestal žalobce uvedené podmínky splňovat, nelze žalovat porušení mezinárodních závazků ze strany ČR. Žalovaný ještě doplňuje, že v případě žalobce je možné, aby vycestoval do Vietnamu, vyřídil případné náležitosti, a to i bez těhotné manželky, když zde žijí prakticky všichni příbuzní, kteří se o ni mohou postarat. Manželka navíc disponuje na zdejším území trvalým pobytem. V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný, dle svého přesvědčení, zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu řízení sdělil, žádnou z forem mezinárodní ochrany neudělil, protože k tomu neshledal naplněné důvody a neporušil žádné zákonné ustanovení. Navrhuje proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V průběhu jednání krajského soudu dne 14. 8. 2017 žalobce uvedl, že ve Vietnamu již žádní bližší příbuzní nežijí, všichni jsou v ČR, několik jich má již české občanství a mladší sestra je vdaná za českého občana. Apeluje tak na humanitární azyl, v souvislosti s čl. 8 Úmluvy. Účastníci setrvali na svých závěrečných návrzích, žalobce účtoval náklady právního zastoupení zástupcem v rozsahu 3 úkonů právní služby.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11, nebo
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Ze správního spisu plyne, že žalobce poskytl žalovanému dne 4. 5. 2016 údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, uvedl, že je státním občanem Vietnamské socialistické republiky, vietnamské národnosti, vyznává buddhismus, politicky nikdy angažován nebyl. Je ženatý, manželka žije v ČR. Do ČR přiletěl v dubnu 2007, měl pracovní vízum. O azyl žádá, protože zde má rodinu a chce mít legální pobyt. Týž den pak v rámci pohovoru uvedl, že začátkem r. 2011 měl neštovice, měl komplikace, zánět mozkových blan. Bratr ho odvezl do nemocnice, on o ničem nevěděl, bratr dal svoji zdravotní kartu. Žalobce byl pojištěný u Uniqy, má kartu stále schovanou. Po propuštění dostal vyhoštění, nevěděl proč a po 6 měsících dostal rozhodnutí o opuštění území. V r. 2014 se oženil, měl od policie papír, musel se chodit 2x týdně hlásit. Manželka má zde trvalý pobyt. Ve Vietnamu hrál hazardní hry,

měl dluhy, když odjel, žádali ty peníze po rodičích, takže oni také odjeli do ČR. Celá rodina je v ČR, žalobcova i manželčina, nemá se kam vrátit a též se obává věřitelů. Dcera zemřela v r. 2016 a chtěli by založit rodinu, nechce se nikam vracet, dluh nemůže zaplatit a myslí si, že by mu nikdo nepomohl, nikoho ve vlasti nemá. Dne 4. 5. 2016 byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu a uvedl, že nechce nic doplnit, ani se vyjadřovat k podkladům, chce jen žít se svojí rodinou. 3. 8. 2016 předložil žalobce lékařské potvrzení o těhotenství manželky.

Po projednání a přezkoumání věci žalobce dospěl krajský soud k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek. Jak uvádí žalovaný, žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v době, kdy již bylo vydáno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, poté, co po dlouhodobém pobytu na zdejší území již neměl k dispozici legální důvod pro zdejší setrvání a byl zadržen policejním orgánem. Jak uvedl, nechce se vrátit do vlasti, neboť mu tam hrozí problémy se soukromými osobami, kterým z minulosti dluží peníze – zde vylučuje relevanci azylových předpisů dosavadní judikatura, např. zásady, vyjádřené v rozhodnutí NSS ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004. Pokud pak žalobce namítal, že ve Vietnamu je obecně chudoba a byl by bez možné pomoci příbuzných nucen prakticky při návratu do vlasti strádat, soud připomíná, že takový důvod, pokud žalobce vlastní vinou přišel o možnost aktuálního využití institutů zákona o pobytu cizinců, nemůže být azylově relevantním důvodem pro uplatnění doplňkové ochrany ve smyslu § 14a) zákona o azylu. Rovněž v důvodech, uplatněných v žalobě jako důvody rodinných vazeb a možného soužití s manželkou a dítětem, nelze, dle přesvědčení soudu, přisvědčit, neboť, jak žalovaný výše správně uvedl, tyto důvody jsou sice chráněny mezinárodními úmluvami a předpisy, nicméně v daném případě jednal žalovaný v souladu se zákonem a zásadněji tak nepochybil. K možnému rodinnému sdílení života slouží především ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a bylo na žalobci, aby jednal a konal tak, aby jich mohl po dobu pobytu na území České republiky seriózně využít. Rozhodnutí o negativní odpovědi žalovaného tak není a ani být nemůže porušením mezinárodních závazků České republiky. Námitka o nutnosti vyšetřovacího postupu žalovaného je dle přesvědčení soudu zcela lichá, neboť první povinností žadatele o azyl je uvést všechny rozhodné a důležité skutečnosti již ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, případně v rámci provedeného pohovoru, kdy je žalobce o těchto povinnostech vždy řádně poučen. Žalovaný si shromáždil, dle přesvědčení soudu, zcela dostatečné a aktuální podklady o situaci v zemi původu žalobce, tyto uvedl na str. 7 a 8 ve věci vydaného rozhodnutí a tyto jsou i součástí správního spisu. Žalobce s nimi byl seznámen dne 3. 8. 2016, nežádal žádného jejich doplnění, ani sám žádné další podklady o situaci v zemi původu nepředložil a nenavrhl. Ze všech uvedených důvodů je tedy krajský soud po přezkoumání věci přesvědčen, že žalobce nejen že netvrdil žádný azylově relevantní důvod pronásledování ve Vietnamu v době před svým odjezdem, ale netvrdil ani žádné vážné ohrožení života či zdraví z důvodů, upravených § 14a) zákona o azylu pro případ svého návratu do země původu. Pouze uváděl, že se vrátit nechce, chce žít v ČR se svojí rodinou, důvod legalizace pobytu však nelze uplatňovat při žádosti o mezinárodní ochranu, neboť zákon o azylu stanoví možné důvody jeho poskytnutí zcela taxativně a tyto důvody mají velmi vážný podklad v azylově relevantním pronásledování, obavách z něho a obavách o život a zdraví v případech ohrožení vážnou újmou, též taxativně stanovenou. K humanitárním podmínkám pro možné udělení azylu pak soud doplňuje, že těmito jsou míněny především vysoký věk či vážné zdravotní stavy, situace žalobce však taková není a jím uváděné důvody azylově relevantním důvodem

hodným zvláštního zřetele nejsou. Konečně, soud v tomto ohledu pouze sleduje, zda správní orgán nepřekročil meze správní úvahy, která mu je zákonem o správním řízení svěřena a dospěl k závěru, že v případě žalobce se tak nestalo.

Protože žalobce nesplňuje žádné podmínky pro možné udělení mezinárodní ochrany dle §§ 12 – 14b) zákona o azylu, žalovanému z průběhu správního řízení nelze vytknout žádnou vadu řízení, ani nezákonnost, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 21. srpen 2017

JUDr. Jana Kábrtová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
L. P.